

Predmet: Čuška/Qushk (Toplica Miladinović i dr.)

Broj predmeta: K.Po2 48/2010

Glavni pretres: 21.02.2012. godine

Izveštaj: advokat Mustafa Radoniqi i advokat Nikola Čukanović, punomoćnici oštećenih

Ispitivanje svedoka Tahirukaja Nezira i Ajshe Kelmendi

Svedoci su ispitivani putem video-linka iz Prištine/Prishtinë.

U vreme ratnih dešavanja, svedok Tahirukaj Nezir živeo je u selu Čuška/Qushk, gde je radio kao učitelj. Dana 14.05.1999. godine nalazio se u svojoj kući, kada je primetio da je u jednoj od kuća u selu izbila vatra. Izašao je ispred svoje kuće i video da su selo opkolili srpski vojnici, koji su bili naoružani automatskim puškama. Ubrzo zatim, vojnici su sve žitelje njegovog dela sela, koji čini 12 kuća, sakupili u dvorištu kuće Ibrahima Gashija. Rekli su im da izvade sve stvari iz džepova i stave ih na zemlju. Tu su im oduzeli sav novac, dragocenosti i lična dokumenta i rekli im da mogu da idu u Albaniju. Pitali su ih gde je kuća Agima Çekua. Kada su im meštani pokazali put, više vojnika je krenulo u tom pravcu. Nedugo zatim, iz tog pravca čuli su se rafali iz automatskih pušaka i vojnici su se vratili nazad. Svedok je čuo kada je neko, jednom od vojnika, preko toki-vokija postavio pitanje: „Da li ste završili posao?“ Kada je dobio pozitivan odgovor, isti glas je rekao: „Onda idite dalje!“ Međutim, pre nego što su otišli, jedan vojnik ispalio je rafal ispred njegovih nogu, a drugi vojnici su odveli dvojicu njegovih komšija, a zatim i Ibrahima Gashija iz dvorišta u kome su se nalazili. Ubrzo potom čuo je rafale. Iste večeri je u selu video njihove leševe. Ne bi mogao da prepozna ni da opiše vojnike, koji su bili prisutni tom prilikom, jer nije smeo da ih pogleda u oči. Ne zna ime nijednog od njih.

Svedokinja Ajsha Kelmendi je tokom ratnih sukoba na Kosovu živela u selu Čuška/Qushk, zajedno sa suprugom i dva sina. Rano ujutro 14.05.1999. godine nalazila se u svojoj kući, kada se iz pravca centra sela začula pucnjava, nakon čega je videla dim i kuće u plamenu. Ona, njen muž i sinovi odmah su se zaputili u centar sela, u naselje Hasan Beq, gde su počeli da se okupljaju i drugi meštani. Za njima je ubrzo stigao i veći broj vojnika i policajaca, koji su odmah razdvojili muškarce od žena i dece. Naredili su im da predaju sav novac, dragocenosti i lična dokumenta. Jedan vojnik oteo je zlatni lančić njenom sinu i stavio ga sebi u džep. Dok su joj muža i starijeg sina odvodili u nepoznatom pravcu, nju i mlađeg sina, koji je imao samo šest godina, zajedno sa drugim ženama i decom iz sela uveli su u dvorište kuće Sali Gashija. U tom dvorištu već se nalazila grupa muškaraca, koji su kasnije streljani. Napustila je selo na traktoru sa drugim meštanima i krenula u pravcu Albanije, ali se vratila pošto „nije imala kud“. Tog dana ubijeni su joj suprug i stariji sin, koji je imao devetnaest godina, a njihovi leševi pronađeni su u kući Dema Gashija. Zapaljena joj je sva imovina i oduzet kamion koji je pripadao njenom mužu.

Opisujući navedena dešavanja, oštećena Ajsha Kelmendi je rekla da ono što se dogodilo u selu Čuška/Qushk ne bi mogao da uradi „čovjek koji ima dušu“ i istakla da bi za počinioce tog zločina jedina pravedna kazna bila smrtna kazna.